

Dyssegaards- Kirken

Nr. 2.

September 1960

25. Årgang

Adresser:

Sognepræst Hans Thyge Jacobsen.
Dyssebakken 8, Hellerup. Telf. GE 2364. Træffes
bedst hverdage (undtagen Tirsdag) Kl. 18—19.

Residerende Kapellan, mag. art. Max W. Olsen.
Grants Allé 23, Hellerup. Telf. SØ 6183. Træffes
bedst Hverdage (undtagen Fredag) Kl. 12—13.

Kordegn Rudolf Hansen.
Ellemosevej 115, Hellerup. Telf. GE 2875. Træffes
Hverdage (undtagen Torsdag) Kl. 10—13. Fredag
tillige Kl. 18—19.

Organist, Dr. phil. Povl Hamburger.
Jægerbakken 7, Gentofte. Telf. OR 5227.

Menighedsraadets Formand:
Skoleinspektør Chr. Larsen.
Hulkærvej 11, Søborg. Telf. SØ 1550.

Menighedsplejen:
Formand: Sognepræst Hans Thyge Jacobsen.
Kasserer: Hr. Chr. Lundbye.

modsatninger dog altid kan være i besiddelse af den frimodighed, den glæde og det usvigelige håb, som udspringer af den kristne tro, der forvisser os om, at vi er vor himmelske faders børn og ved Jesus Kristus delagtige i hans evige rige.

Vi kan ikke undvære søndagene. Måtte vi altid bruge dem vel, så de bliver os til opbyggelse og velsignelse.

Max W. Olsen.

Konfirmander

Børn, som agtes konfirmeret i foråret og efteråret 1961, skal møde **mandag d. 7. november kl. 8** i præstegården. Dåbsattest må medbringes.

Hans Thyge Jacobsen,
sognepræst.

Søndagshelg

Sommeren ligger bag os — kold og våd — og vi er så småt begyndt på efteråret. Fra ferietiden er vi igen kommet tilbage til hverdagen og skal påny leve hverdagens normale liv.

Men hverdagens lange række afbrydes af søndagene. Den ugentlige hviledag kan vi ikke undvære, nu mindre end nogensinde, eftersom alting er blevet så anspændt og forjaget. Søndagen er imidlertid ikke blot en *hviledag*; den er også en *helligdag*. Vi har jo ikke kun timelige behov, men også åndelige, og disse sidste skal lige så fuldt dækkes som de første; ellers mangler der noget i vor tilværelse. For vi lever jo ikke af brød alene. Som hverdagen højroster minder os om timeligheden, minder søndagene os venligt, men indtrængende, om alt det som ikke er af denne verden: om Gud og hans ord. Derfor indbyder søndagene os til gudstjeneste, til evangeliets prædiken og sakramenternes forvaltning, for at vi midt i livets megen kamp og mange

Menighedsbladet

Ved den årlige giro-indsamling i marts-april indkom kr. 857; for dette smukke beløb bringer vi en hjertelig tak. Vi har nu penge nok året ud.

Max W. Olsen.

Hans Thyge Jacobsen.

Møde i Præstegården for ældre

Torsdag d. 22. september kl. 13,30 indbydes alle ældre mennesker i sognet til en sammenkomst i præstegården. Såfremt vejret er godt vil vi måske kombinere sammenkomsten med en køretur i en stor »bus«, som vognmand *Edelskov* med vanlig elskværdighed stiller til rådighed.

Alle er velkomne!

Hans Thyge Jacobsen.

Ingen menighedsmøder

Da vi har meget travlt efterhånden med forberedelser til den nye kirkes indvielse, vil vi i dette efterår *ikke* arrangere de sædvanlige månedlige menighedsmøder.

Vi vil i stedet for samle sammen til en festlig åbning af de nye menighedslokaler i kirkens krypt og derefter fortsætte som sædvanlig med disse menighedsmøder, som har været til glæde for mange.

Hans Thyge Jacobsen.

Jubilæum

Midt i sommerferien, 1. juli 1960, fejrede frk. E. Rønnenkamp Holst 25 års jubilæum som sygeplejerske her i sognet. Selvom frk. Holst siden 1. april ifjor har haft en anden »arbejdsgiver«, som følge af den ny lov om hjemmesygepleje, betragter vi hende stadig som »vor menigheds-sygeplejerske«, så meget mere som hun efter sin indtræden i de nye forhold er blevet medlem af menighedsplejens bestyrelse.

I dagens anledning overbragte Dyssegaard Menighedspleje ved pastor Olsen (i sognepræstens fravær p. gr. a. ferie), hr. Chr. Lundbye og frue sin hjerteligste lykønskning og varmeste tak for de mange års udmærkede gerning og skænkede frk. Holst en stor krystalvase fyldt med skønne blomster.

Menighedsplejens bestyrelse.

Genforening i Peking

Mellem brødrene James og William Walsh er der kun en aldersforskel på ét år. De er ud af en søskendeflok på ni. De var uadskillelige, medens de voksede op i Cumberland, Md. og senere på Mount St. Mary's College i Emmitsburg, hvor de begge blev studenter i 1910.

For kort tid siden så de hinanden i et kommunistfængsel i Peking — sandsynligvis for sidste gang her på jorden.

For 12 år siden, lige før Nationalistkinas fald, kom den romersk-katolske biskop James Edward Walsh tilbage til Kina (efter 18 års missionær-virksomhed der) som leder af det katolske »Central Bureau«, som koordinerer katolsk missions-, kultur- og velgørenhedsvirksomhed. I 1955, da der tilbød sig mulighed for sammen med 21 andre amerikanere at rejse hjem, afslog han at benytte sig af den.

Afvigte marts bekendtgjorde kommunisterne, at biskop Walsh (69 år) var blevet idømt 20 års fængsel for spionage og sammensværgelse. Hans broder dommer William Concannon Walsh (70 år), som stadig bor i Cumberland, ansøgte om visum for at kunne besøge ham. En tidlig morgen i juli bevilgede et telegram fra Peking hans ansøgning.

Medbringende en gylden rosenkrans, sendt af Mount St. Mary, samt vitaminpiller, konfekt, klæder og en æske cigarer, blev dommer Walsh ført ind i sin broders fængsel, hvor en gråklædt embedsmand informerede ham om, hvad der var tilladt: Ingen omtale af retssagen, ingen optegnelser, samtalen måtte kun omfatte familieanliggender. Rosenkransen var forbudt. Kun nødvendighedsartikler var det tilladt at give fangerne.

Flankeret af 2 vagtposter, en fængselsembetsmand og en tolk mødtes de 2 brødre ved et bord og begyndte at passiare sammen. Biskoppen sagde, at han delte celle i hospitalsafdelingen med en 40-årig kineser som kunne engelsk, at han modtog kinesiske engelsk-sprogede blade, og at han prøvede at holde sig i form gennem morgengymnastik. »Vi gjorde de samme øvelser med vores far«. Han havde ikke haft tilladelse til at læse messe siden han blev arresteret for 22 måneder siden.

Og således forløb 1/2 time og 2 andre besøg. Ved deres sidste sammenkomst sagde biskoppen roligt: »Ingen bryder sig om at være i fængsel, men jeg er ikke ulykkelig. Lad os lægge fremtiden i Guds hånd«. — Da brødrene blev ført ud af vagten, fulgte dommer Walsh ham med øjnene fra besøgslokalets vindue, og da biskoppen gik over gården til sin celle, kaldte dommeren på ham; biskoppen standsede, så sig tilbage og vinkede.

»Farvel så længe, James«, sagde dommeren.

T.

Havde H. C. Andersen ret?

H. C. Andersen har næppe vidst noget om pathanerne, men på sine rejser har han truffet muhammedanere, bl. a. i Istanbul, og han fortæller i »En Digters Bazar« om sit besøg i Sofia-moskeen, den gamle smukke kirke, som i 1453 blev et muslimsk bedehus. Med sit følsomme sind var han pinlig berørt ved at se kirkens sørgelige forvandling, og han kunne ikke lide, at en mullah så strengt på ham og de andre

turister derinde. »Se ikke så vredt på os, du gamle præst«, tænkte han, »din Gud er også vor Gud«.

Ikke så få danske i vore dage siger det samme. Som bekendt lyder den muslimske trosbekendelse: Der er ingen Gud uden Allah, og Muhammed er hans profet! Altså tror muhammedanerne på Gud, ræsonneres der.

Lad os besøge nogle af Allahs folk i en Pathanlandsby. Vi stiler hen mod *hudjraen*, den del af hjemmet, hvor mændene holder til med deres gæster. For vi må spørge familiens overhoved, om vi har lov til at besøge hans *hus*. Vi siger ikke *kone*, for mange steder i den muslimske verden gælder det endnu: en mand kan finde sig i alt, undtagen at man nævner hans hustru!

Han følger os europæiske kvinder ind gennem porten, men går heldigvis snart igen. Der er altid en mere fri og fornøjelig stemning i zenanaerne, når mændene er borte. Her er en talrig familie; tre generationer bor sammen, og fire svigerdøtre er tilstede, da vi kommer.

Pathanerne er en smuk nation, med mange undtagelser, naturligvis. Her er den ene kønnere end den anden. Når man ikke går hen og får et mindreværds-kompleks ved at omgås så megen skønhed, skyldes det, at man ved, at pathanerne regner lys hudfarve for den vigtigste betingelse for at se godt ud.

Husets ældste frue er lige blevet færdig med sin eftermiddagsbøn og går ned fra bedestedet. Et sådant findes i de fleste pathaners gårde.

Efter den uundgåelige the og en dagligdags hyggelig passiar, spørger en af de unge, om vi har vore bøger med? Vi tager dem frem og kommer derved hurtigt til at drøfte religiøse spørgsmål. I samtalen løb siger den gamle svigermoder (som H. C. Andersen og som der da også står i koranen): »Vor Gud og jeres Gud er den samme!«

En af vanskelighederne ved at tale med pathanerne om Gud er, at vi er nødt til at bruge det samme pushtuord, *Khrudai*, for Gud, som de bruger for deres Gud. Navnet *Allah*, som anvendes i koranen og i de rituelle bønner, er mere højtideligt. Når de hører os sige *Khrudai*: Gud, så tænker de på Allah og lægger deres eget muslimske begreb ind i ordet.

Svigermoderen fortsætter: »Siger I ikke også, at der er én Gud, at han er stor og har skabt himmel og jord, og at han er almægtig, alvidende barmhjertig og forbarmende?« Jo, vi siger det altsammen; men hvordan forklare, at vi mener noget andet med disse begreber end muslimerne? Det, der overfladisk set er lighedspunkter,

skaber kun forvirring og blokerer vejen for sandheden.

Vi spørger dem f. eks., om Allah har lovet at være barmhjertig overfor dem? Dertil kan de kun svare, som koranen siger, og som alle ved: »Han vil skænke sin barmhjertighed til *hvem han vil*«. Hvis det er Allahs vilje, og ens skæbne er god, vil han vise barmhjertighed — ellers ikke.

Guds barmhjertighed ved Jesus Kristus er i i Muhammeds religion blevet til en slags helt vilkårlig guddommelighed seen gennem fingre med synd. Allah er fjern og bryder sig ikke om menneskenes børn.

Vi vil fortælle dem, at det er igennem Jesus Kristus, vi kender Gud: »Både i koranen og i evangeliet bliver Jesus kaldt *Guds ord*, ved I nok. Det han sagde og gjorde var altså direkte fra Gud. Han bragte den åbenbaring, at Gud elsker os mennesker, som en kærlig fader elsker sine børn«.

Den ene svigerdatter udbryder: »Sig dog ikke at Gud er som en far! Det er altfor menneskeligt. En far trænger til sønner; Gud er ikke afhængig af nogen eller noget. Kald jer dog ikke for den almægtige Guds børn!« Svigermoderen prøvede at være forsonende: »Husk, at enhver er glad for sin egen religion«. Og så begynder en at spørge os ud, om vi beder til Gud ligesom de. Samtalen i en zenana er næsten altid springende. Dels er der mange, som gerne vil sige noget, og dels kniber det med at koncentrere sig om ét emne længe ad gangen. »Jo, vi beder; men ikke helt som I. Vi synes f. eks. det må være svært at samle tanker til bøn midt i gården, hvor folk går og kommer og laver spektakel. I evangeliet står der, at vi skal gå ind i vort kammer, når vi vil bede«. — »Jamen, hvis de andre ikke ser, at der er mennesker, som knæler for Gud, så får han jo ingen ære«, siger et par i munden på hinanden. »Det kan der måske være noget om«, indrømmer vi, »hvis det bare ikke bliver den bedende, der høster mest ære af de tilstedeværende for sin fromhed?« Dette sidste bliver ganske overhørt! Men måske de også virkelig oprigtigt ønsker at ære Allah ved udvendig gudsyndyrkelse.

»Det vigtigste for os er, at vi har lov til at bede i Jesu navn«, forklarer vi. »Han har sagt, at han er døren ind til Gud. Og han har lovet: dersom nogen går ind gennem mig - døren - skal han frelses. Det vil han at alle mennesker skal vide«. »Åh«, siger den venlige svigermoder, »I mener, at ligesom I har en trappe til den øverste etage i jeres bungalow, så I kan komme derop,

på den måde er profeten Jesus midlet til forbindelse med Gud — ikke?» »Ja, sådan kan det også siges; eller som der står i en pustupsalme: at Jesu kors er en trappe op til Gud«. »Åh, vil I ikke synge den?» »Det vil vi gerne, og vi vil give jer en lille bog om Jesu død, som I kan læse i ro. Så kan vi tale om den næste gang vi ses«.

Da vi er færdige med sangen, hævder en af de unge: »Vi tror nu, at enhver, som siger vor trosbekendelse, engang skal indgå i paradiset«. Og en anden nærmest råber: »Jeg opgiver aldrig min tro, om I så skar et stykke kød ud af min arm!« Svigermoderen søger at berolige: »Men det er der da virkelig ingen, som tænker på at gøre«.

På hjemvejen drøfter vi, hvordan det dog kan være, at Muhammeds lære har sådan magt over folk. Engang blev der givet det svar: »Arabiens løve har drukket af Judæas hellige kilder, derfor er den så stærk!« Det er de ideer og begreber, som Muhammed har fra jøde- og kristendommen, som giver islam *værdier*. Men *sandheden* er ikke kommet frem. Det meste af hvad Muhammed har hentet fra »Judæa«, er blevet ødelagt og fordrejet. Det var vel nok de svage og uvidende kristne, der boede i og omkring Arabien på den tid, som var mest skyld i, at han ikke fik fat på, hvad evangeliet virkelig indeholdt. Men hvordan det end gik til — »Arabiens Løve« tog Kristus fra mennesker, og nu er det uendelig svært at finde *døren* igen. Kun derigennem åbenbares Gud, Jesu Kristi Fader og vor Fader, men *ikke* Allah.

Det huskede H. C. Andersen åbenbart ikke den dag i Istanbul. Men han tænkte sig i sin fantasi, at »Hagia Sophia« stod og drømte om sin store fortid og måske også om fremtiden, at den havde en anelse om, at de udkradsede kors atter skulle blive fornyet, og Alteret blive flyttet fra hjørnet mod Mekka og igen indtage sin plads mod øst. De overkalkede Kristusbilleder og mosaikker fra den kristne tid *er blevet* afdækkede og rensede af en amerikansk konservator, og Atatürk bestemte i 1934, at Hagia Sophia skulle være museum, hvad den siden har været. Men de store skjolde, hvorpå Allahs og Muhammeds navne er malet, hænger endnu på fremtrædende pladser i

det gamle kirkerum og maner kristenheden til alvor.

En af grundene til at islam sejrede i den nære orient kristne lande, og at kirker omdannedes til moskeer, var at vildfarelser, sløvhed og ligegyldighed for sandheden havde bredt sig i menighederne, så de blev et let bytte for Allahs vidner.

Gid vi nulevende kristne må se faren i øjnene og forny vor kraft. »Arabiens Løve« er stadig stærk.

Fanny Paulli.

Møder

September

Onsdag den 7.: Kvindekredsmøde hos fru Frøkjær Jensen, Lyngbyvej 298.

Onsdag den 14.: Fælles bibelkreds hos hr. Appel Lustrup, Ewaldsbakken 28. (Hebr. 1).

Onsdag den 28.: Offentlig møde hos hr. Frøkjær Jensen, Lyngbyvej 298. Pastor Jensen, Uterslev, taler.

Oktober

Onsdag den 4.: Kvindekredsmøde hos fru Appel Lustrup, Ewaldsbakken 28.

Onsdag den 12.: Bibeltide. Østre kreds hos hr. Jakobsen, Alrunevej 24.

Vestre kreds hos hr. Jensen, Sønderdalen 47. (Hebr. 2).

Onsdag den 26.: Offentligt møde hos hr. Appel Lustrup, Ewaldsbakken 28.

November

Onsdag den 2.: Kvindekredsmøde hos frk. Olsen, Høeghsmindevej 23.

Onsdag den 9.: Bibeltide. Østre kreds hos hr. Øster Hansen, Hagens Allé 25.

Vestre kreds hos hr. Jeppesen, Kildebakkegårds Allé 11. (Hebr. 3).

Onsdag den 23.: Offentligt møde hos hr. Lundbye, Merianvej 22.

December

Onsdag den 7.: Kvindekredsmøde hos fru Jeppesen, Kildebakkegårds Allé 11.

N.B.! Tirsdag den 13. *julemøde* hos hr. P. Geil, Sønderdalen 12.

**NB. Søndagsskolen begynder igen efter sommerferien
søndag den 4. september kl. 13 i Dyssegårdskirken.**

Alle børn er velkomne!